

FOLK OG LAND

Nr. 5 — 11. ARGANG

LØRDAG 10. FEBRUAR 1962

LØSSALG 75 ØRE

Arminius:

FELLESMARKEDET OG VI

Noen faste punkter i all ordrikdommen

markedet og nasjonal utsettelse ved hjelp av fristende gulerøtter tilberedt av Høyres professor Erling Petersen og servert av Arbeiderpartiets økonomiske vidunderbarn. Dessverre er gulrøttene litt bedervet.

Men en viker heller ikke tilbake for å hente frem det gamle gode riset bak speilet for å drive opposisjonen tilbake i den store hellige saue (en)fold. For som MORGENBLADET understreker, så er det «reaksjonære på begge fløyer» som kjemper mot Fellesmarkedet, kommunister og nazister og denslags ubehagelige elementer som alle anstendige borgere må holde seg langt borte fra.

Pussig nok dukker det i samme nummer av dette MORGENBLADET, som er så redd for «reaksjonen» opp en stort oppslått artikkel av en industrimann som stort ikke sverger til de petersenske paroler, og som altså tydeligvis må være smittet av en eller annen slags farlig isme. Det er fabrikkier og ingeniør Eilgil Erbe som i mangt og meget setter tingene på sin rette plass når det gjelder alle de lokkende økonomiske forespillinger i forbindelse med norsk tilslutning til Fellesmarkedet.

Ingeniør Erbe skriver at Roma-traktaten synes «å være bygget opp som et mektig konsern, hvor kapital og industriell potensial er de bestemmende faktorer med hovedaksjonærenes innflytelse såvel økonomisk som politisk. Det er denne konstellasjon, ministerrådets overnasjonale, uoppsigelige og uangripelige maktstilling som må skape valgets kval».

Og han fortsetter: «Det sies å være en kjensgjerning at de såkalte utviklingsland er dumpingmarkeder for de store industrinasjoners over-skuddsproduksjon. Ved Roma traktatens bestemmelser om etableringsrett og lik borgerrett for alle, vil Norge som fast medlem stå ifare for å bli et dumpingmarked, til skade for vår hjemmeindustri og det endog med en svakere stilling enn utviklingslandenes, fordi disse, når det beleilige øyeblikk inntrer og deres egen industrielle evne er tilnærmelsesvis tilstrekkelig, kan reise beskyttende tollmurer. Den situasjon vil derfor kunne inn-

(Forts. side 7)

Oppreisning for østfrontkjemperne i Belgia

Stor tilslutning til minnefesten for de falne

Flamlendere i innsats på østfronten.

I «Deutsche Soldaten-Zeitung» henter vi etterfølgende artikkel, som bør ha bud også til Norge. Det er såvisst ingen grunn for frontkjemperne til å legge skjul på sin rosverdige innsats i kampen for Europa på det som i dag er anerkjent av alle som «den rette sidas».

Da hundretusener av flamlendere i fjor demonstrerte i Brussel for selvstyre innenfor rammen av den belgiske stat, vakte det oppsikt i hele verden. Denne demonstrasjon og resultatet av parlamentsvalgene i april 1961 beviser at den flamske selvhevdelses-trang er større enn noen-sinne.

For kort tid siden ble det i Gent holdt en minnefest over de flamlendere som falt på østfronten i annen verdens-krig. Hittil har sammenslutningene av tidligere østfrontkjemper og deres etterlevende (for det meste soldater av Waffen-SS) levet «i skyggen» — de eksisterte ikke i det politiske rum og ble i vid utstrekning ignorert av presse og politikere. Nå synes imidlertid den tilslutning minnefesten har fått i offentligheten å være meget stor. De

flamske østfrontkjemper har åpenbart brutt gjennom «taushetens mur». For første gang var de nasjonale ungdomsforbund i Flandern innbudt. De møtte også tallrikt frem og deltok i feiringen med musikkorps og faner. Representantene for ungdommen, som allerede er sterkt engasjert i selvstyrekampanjen, var sterkt grepet av den umiddelbare kontakt med de overlevende fra krigsgenerasjonen. Vår flamske medarbeider skriver herom: « Denne minnefest for de døde føyet seg hamonisk inn i sfæren av nasjonal oppvåkning i Flandern. Gamle frivillige og førerne for den nye generasjon gav hverandre håndslag. Det inntrykk som denne minnefest for de døde etterlot var ikke bare dypt, det var egnet til å styrke enda mere

Forts. s. 7

Slike fjellgårder som dette kommer fellesmarkedet til å rasere —

«Bløff å krevje ser vilkår som medlem»
 Masseutvand grekere til Tyskland
 Et forsøk på å lure Norge inn i EEC, sier Bjarne Undheim
 Diskusjon hos En Verden-studentane i går

Nær 20 oversjøiske stater er assosiert med Fellesmarkedet

(De seks har allerede)

Israel er interessant i EEC

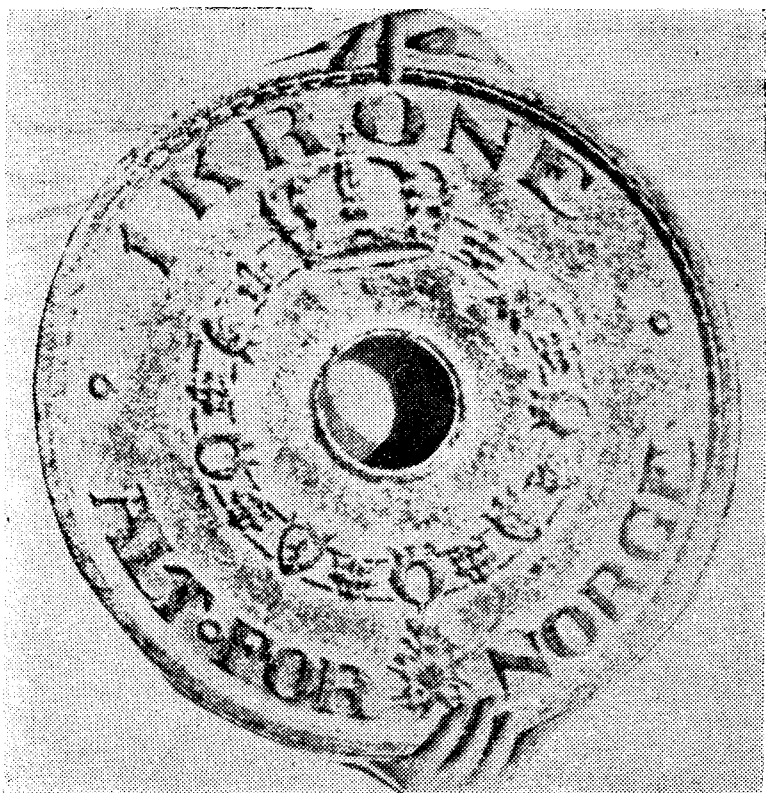
Atlantisk samfunn innen ti år, krever kongress

Motto: Ja, vi selger dette landet.

Striden om Norges tilslutning til Fellesmarkedet går videre, og en må vel ha lov til å slå fast at selv en nesten ensrettet propaganda for tilslutning ikke har maktet å slå ned motstanden. Men riktig nok har denne propaganda, denne de sammensvorne politikeres massive menings-terror, ført til at den faktiske motstand skjuler seg bak etiketten assosiering, som naturligvis overhodet ikke er aktuell politikk, fordi det ville stride mot hele opplegget å akseptere en norsk assosieringsavtale. Det er da også

sagt klart fra om det fra «de seks».

Pussig nok er det så å si utelukkende de økonomiske hensyn som teller i diskusjonen. Så ødelagt er det norske folk blitt av den verdenshøykonjunktur som fulgte i krigens spor at en tydeligvis, som helsedirektør Evang sier, er rede til å omsette sin egen bestemor i en velferdssåpe-fabrikk. Og i og for seg er en slik holdning jo heller ikke noe nytt. Når en i gamle dage skulle lokke det sta esel til å gå, så hengte man en gulrot på en stang foran det. Også det folkelige norske esel søkes nå lokket inn i Felles-

Det er ikke bare kroner og ører det gjelder —

Dødsfall

Ketil O. Eika.

En vennsæl kampfelle i Nasjonal Samling helt fra denne bevegelse ble til, telemarkingen Ketil O. Eika er død nesten 78 år gammel etter noen måneders sykehusopphold, og ble omtalt med aktelse og respekt i lokalavisene.

Ketil Eika var en av de fremste i Bygdefolkets Kri-
sehjelp under den økonomiske
krise i tredeårene. Han var
gjennom alle år en dyktig
gårdbruker og oppdretter.
I årrekker var han fast
utstiller av okser på Statens
utstilling i Seljord, og mange
avlsokser er kommet fra ham
ut over bygdene. Han var
også travkjører og heteopp-
dretter og har solgt mange
travhester både på Øst- og
Vestlandet. Han var videre en
meget benyttet skjønn- og
takstmann opp gjennom åre-
ne, og hadde også mange til-
litsverv ellers. I okkupasjons-
tiden var han blant annet
ordfører i Bø og styremed-
lem i Norges Banks avdeling
i Skien. Etter 1945 ble Eika
som så mange andre omsko-
lert ved de dertil innrettede,
nyopprettede institusjoner
på Notodden og Ilebø.

En spesiell side av Eikas
innsats var hans arbeide for
Idretten, både som admini-
strator og som aktiv utøver.
Han var en fremragende ski-
løper og hadde mellom 600
og 700 premier.

Eika ble begravet på Bø
kirkegård under stor deltag-
else. Det ble nedlagt kranser
på båren fra slekt og venner
og en vakker krans fra med-
lemmene av Bygdefolkets
Kri-
sehjelp ved Halvard Oud-
enstad, Snertingdal, Oscar
Søyland og Olav Håtveit, Vå-
ler i Vestfold. Historiekrive-
ren lærer Jon Hvitsand
holdt under kransepåleggingen
en vakker minnetale
og roste avdøde både for
hans allsidige idrettspresta-
sjoner og organisasjonsar-
beidet innenfor de forskjel-
lige idrettsgrener. Lengst
dvelte han ved Eikas intel-
ligens, personlighet, idealis-
me, norskdom og pågangsmot.
Han fremholdt Eikas
store historiske og litterære
kunnskaper og sluttet sin
tale med å lese dette dikt
«Runor» som han hadde ris-
set over avdøde:

Det fór gjennom bygda eit
stilsleg bod:
Han Ketil frå Eikja er fallen
i fråt
Og mange bøygde sitt hovud
djupt
i saknad og sorg over han som
ha stuft
— for daudens tynande lå.
Me minnest deg Ketil så innar-
leg vel
ein grjotnorsk mann av så god
ein tål,

så gløgg og vaken, så sterk og
rak.
Om bakken var bratt eller ..
løyra slak,
så stod du den, heil og sæl!

Slik var han radt frå dei
unge år
om lagnaden skifte, gav sår
på sår,
slik er no livet så mang ein gong,
det skiftande er med styggver
og song
— frå ungdom til gråe hår.

Sin åndsåp han fekk på
skulebenk
av Ullmanns logande
Urदारbrunnskjenk,
ei ideal som gav varande nerk
til heile hans yrke, til alt hans
verk
— i livsnorma: Les og tenk!

Den fylgde han trufast til siste
kveld,
var heile mitt liv som ein varde-
eld,
ein ungdomsfrisk hug, ein vilje av
stål.

— A leva i fridom var Ketils
mål
i bygda han elska med skog og
fjell.

Så stend me i dag med saknad
i sinn:
At Bøherd mista har sonen sin.
Me takkar for alt som du er og
var,
— det gror så pent i ditt fotefar.
Dei runor skal ritast på steinen
din!

Ketil Eika var en trofast
venn av FOLK OG LAND og
var også Forbundets tillits-
mann i Telemark.

Ingeniør C. E. Carlberg.

Den kjente svenske nasjo-
nalist og mæcen, ingeniør C.
E. Carlberg, er avgått ved
døden etter lengere tids syk-
dom og dermed har den na-
sjonale sak i alle nordiske
land mistet en god venn og
hjelper. Vi overlater ordet
til Olga v. Barény, som har
formet sine minneord som
et siste brev til den døde:

Min store døde venn!
Hvis jeg trodde på døden,
på dens brutale og endelige
seir, så måtte jeg sørge nu
fordi De for alltid hadde gått
fra oss. Men jeg tror bare
på det å dø, aldri på døden. Et
grusomt ord fra Biblen sier
«La de døde begrave sine døde».
Dermed blir den døde
dømt til døden, han skal
synke i glemslens dunkle
grav.

Slik er det imidlertid ikke,
for bare det dødelige dør,
ånden, ideene, virksomheten
lever videre. Mozart, den
stakkars døde uten grav —
lever han kanskje ikke len-
ger? Rembrandt, hvis grav
hans datter måtte skuffe
igjen fordi det ikke var pen-
ger til graveren — er han
kanskje død?

Der bodde i et fjernt land
en mann, De, min døde venn
Carlberg var det, og han til-
hørte egentlig de sorgløses
kaste, som hjemmet og fol-
ket ikke ser gjennom den
gylne barriere av deres vel-
stand. Mannen brøt imidler-
tid gjennom denne blinken-
de mur og valgte kallets vei.
Veien, hvor man blir skjelt
ut av de dumme og stenet
av de som sitter med mak-
ten. Den seende blir jo alltid
hatet av de forblindede.

Aldri klaget De imidlertid
i Deres brever til meg, aldri
snakket De om Dem selv, sta-
dig var De bekymret over noe
som de tilfredse hånlige lo
av. Over Deres hjemms frem-
tid, over Europas fremtid.
Jeg vet ikke om Sverige vet
hva som gikk tapt med Dem,
min døde venn. Gikk tapt?
Nei. Deres vilje og Dere kraft
lever videre overalt der hvor
unge mennesker har betrådt
Deres vei. Fra ett eller annet
sted hvor De nu er ser De
det jo. Intet kan narre Dem
lenger, en død kan man ikke
lyve for.

Fordi De ikke trodde på dø-
den, lever De videre. I vin-
dens sang, i trærnes susen, i
bienes summen. Derfor sier
jeg ikke farvel, min store,
svenske venn, men på gjen-
syn.

Ragna Furuseth

Ragna Furuseth i Stor-
Elvdal er død og ble begra-
vet på Strand 6. januar.
Denne staute bondekvinne
hadde 8 barn, hvorav de 6
var medlem av Nasjonal
Samling, to av sønnene som
frontkjempere. Mannen døde
allerede i 1940, så det var en
tung bølge for fru Furuseth å
bære alene. Tyngst var det
vel da yngstegutten Birger
like før krigens slutt forsvant
under innsats nordpå. Det
viste seg at han var havnet
i sovjetrussisk fangenskap
og i 9 lange år ventet moren
før hun fikk hjertebarne-
tjenesten. Det er vel forståelig
for alle hva denne uvisheten
og ventetiden betød for en
mor.

C. A. Torstensen.

Med høyesterettsadvokat C.
A. Torstensen er noe mer enn
en kultivert, rettsindig og
dyktig kommunemann og ju-
rist gått bort. Advokat Tor-
stensen vil bli husket for sine
prinsipielle innsigelser i den
av myndighetene valgte «test
case» mot den på forhånd ut-
basunerte døds kandidat Rei-
dar Haaland. Dommene her
betegner en voldsom tilside-
settelse av de av Torstensen
fra sentrum i norsk rett hen-
tende og av professor Skeie
understøttede innsigelser. Mot
betydelig dissens erklærte
Høyesterett at medlemskap i
Nasjonal Samling og krigs-

Årsmøte i A/L FOLK OG LAND

holdes på kontoret i Kierschows gt. 5, Oslo, fredag 23. fe-
bruar kl. 10,30.

Andelshavere innkalles til å møte personlig eller med
skriftlig fullmakt til en annen andelshaver, eller et sty-
remedlem.

Til behandling foreligger bl. a. regnskapet for 1961 og
valg.

Olaf Holm,
styrets formann.

Mere svindel og bedrag Nye dokumentarfotografier avsløres

Vi har før vært inne på her
i FOLK OG LAND at de iher-
dige hetsere mot det gamle
Tyskland ikke viker tilbake
for noe som helst i retning
av løgn og forfalskninger. Og
slik serveres det da for et god-
troende publikum «autentis-
ke bilder» i aviser og bøker
som bevis på det som hevdes.
I spissen for denne forfalsk-
ningstrafikk synes det å stå
visse organiserte krefter i
Polen og Tsjekoslovakiet som
sprer sine produkter ved
hjelp av flittige assistenter i
den vestlige verden.

forrederi var ett og det sam-
me. Videre blandt annet at
Norge var krigsdeltager den
hele tid mot Tyskland, tross
okkupasjonen og den av Kgl.
norske regjering befalte vå-
benstillstandsavtale og kapi-
tulasjon.

C. A. Torstensen uttale en-
gang etterpå: Som De ser
tapte jeg spillet og ble stillet
mot veggen som ubrukelig. —
Det gikk så vidt at min fa-
milie og jeg ble trakassert,
fordi jeg hadde søkt å hevde
lovens krav. — Hans uttalelse
om ubrukelighet var jo for
beskjeden selvsagt. Han gjorde
jo den hele tid et godt ar-
beide. Han kunne ikke annet.
Torstensen vilde ikke ta job-
ber som bobestyrer. Dette lå
under hans verdighet. I sam-
taler var han kategorisk i sin
karakteristikk av rettsopp-
gjørets springende punkter...
Hans defensorat i den saga-
aktige og sentrale Lognvik-
saken vil også gå over i vår
rettshistorie. Han fulgte den
til sin siste dag. — Da en ag-
gressiv kombinasjon av
uskyldig politifullmektig,
etterforsker og vitne i lengre
tid hadde utmalt for retten
hvor fenomenalt øvet i nær-
kamp med og uten våpen
professor T. var — kom advok-
kat Torstensen med den vir-
kelige replikken: — Men da
er jo ikke professor T. død!

Advokat Torstensen søkte
alltid å legge sin opptreden i
retten på et høyt plan. FOLK
OG LAND lyser fred over
hans minne.

A. L.

Averter i «Folk og Land»

Nå har DEUTSCHE SOL-
DATEN-ZEITUNG avslørt
nye slike fotografiforfalsk-
ninger i billed«verket» «Hit-
ler, Aufstieg und Untergang
des Dritten Reiches», som er
kommet på et Münchenerfor-
lag.

Dette nye bidrag til het-
sens fremme inneholder et-
ter det forlaget selv opply-
ser «over 500 for det meste
ukjente bilde-dokumenter»
som «på rystende måte bely-
ser de dystre scener fra vår
nærmeste fortid».

Det første av disse billed-
dokumenter avisen festet seg
ved forekom den selsomt be-
kjent. Det viste seg da også
å være et gammelt bilde i
forkledning: bildet av hvor-
ledes rhinske separatister
under Rhinlandsokkupasjo-
nen pryler en tysk politi-
mann under beskyttelse av
en fransk kavaleriavdeling. På
det bilde som nå serveres som
Hitlers overgrep var de
franske stålhelmer retusjert
til tyske. Forlaget måtte inn-
rømme dette og lovet å fjerne
«det forøvrig helt irrele-
vante fotografi i neste ut-
gave».

Men ikke nok med det. Et
stort bilde viser «tysk
soldat skyter vergeløs kvin-
ne». Det viser seg at det
hverken dreier seg om en
tysk soldat eller at vedkom-
mende skyter på kvinnen.
Det hele er satt så klønete
sammen at soldaten i tilfelle
ville ha skutt flere meter til
siden for kvinnen. Skyggen av
personene viser også at bil-
det er montert sammen av
flere. Forelagt dette svarer
forlaget at bildet «ble stillet
til forføyning for oss av for-
laget Zarzad Glowny Zwiaz-
ku Bojownikow Wolnosc i
Demokracje i Warszawa» og at
det tidligere var blitt publisert
som dokumentarisk i en polsk
bok.

En kan ikke unngå å ten-
ke på det norske forlag som
trass i at det fikk fullgodt
bevis på at den bok om «en
tysk SS-offisers erindringer»
det utgav var svindel fra en-
de til annen overhodet intet
foretok seg for å råde bot på
denne beklagelige feiltagel-
se.

Så forsåvidt har en kan-
skje ikke så mye å si polak-
kene her i Norge.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UFBÆVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Dårekisten Norge

Det er ikke ende på hvor mange glødende «europere» vi har fått her i Norge i det siste. Arbeidsgivere og arbeiderledere, funksjonærer og til og med bonderepresentanter vandrer vakkert hånd i hånd og synger sin sirenesang for det umyndiggjorte folket om «Samling av Europa».

Men hvorfor medvirket man så til å splitte dette Europa i 1939—45? Hvorfor var de ikke bare bitte lite granne «europere» dengang jernteppet ble heist ned og Europa lemlestet kanskje for alltid? Hvorfor kjempet man ikke for et samlet Europa dengang det hadde noen mening, dengang Vidkun Quisling appellerte til nordisk fornuft og solidaritet?

Vi går ut fra at vi intet svar vil få fra disse dagens tilhengere av å samle det halve Europa som ble igjen etter vandalenes raseri. Av den enkle grunn at hensikten med dagens bestrebelse ingenlunde er «å samle Europa», men tvertimot for evig tid å låse jernteppet fast bak NATO-alliansen med USA.

Trass i alle løkkesonene, så er det ingen av trådtrekkerne i denne forsinkede europeisme som drømmer om å frigjøre Europa fra de amerikanske kapitalinteressers strupetak. Hensikten er tvertimot å stramme det ytterligere, å gjøre oss ikke bare militært, men også økonomisk avhengig av den amerikanske blokk i kampen om verdensherredømmet. Derfor luftes allerede nå hensikten med det hele fra amerikansk hold: man vil skape et «atlantisk forbund» med den andre halvdel av Europa hos USA's motstander i kampen om verdensherredømmet.

Det er mulig at det finnes noen som ærlig ser på dette som «samling av Europa» og «virkeliggjørelse av Quislings kongstanke». Vi for vår del ser på det som et bidrag til for evig å låse fast splittelsen av Europa og sveise fast jernteppet mellom de to stridende blokker midt i Europa.

Hvorfor har vi det så travelt med dette her i Norge? Hvorfor skrikes og skråles det hysterisk i aviser, kringkasting og fjernsyn om å samle den ene halvdel av det lemleste Europa mot den annen del?

Av økonomiske grunner, sier det meget sakkyndige. Da slipper vi å betale toll, og skal gjøre vei i vellinga på det kontinentale marked. At disse store stater samtidig kan pøse sine varer tollfritt inn i Norge hører vi lite om. Men rent bortsett fra dette, så innrømmer også de sakkyndige at det alt i alt dreier seg om et tollbeløp på maksimum 300 millioner kroner pr. år.

Det var en av de vise, vi tror det var den evindelige Petersen, som forklarte oss mindre begavede at vel var dette intet stort beløp i det norske pengeforbruket, men en måtte huske på at for å få 300 millioner i fortjeneste, måtte det produseres for det 10—20-dobbelte.

Bortsett fra at våre økonomiske eksperter kanskje kunne tenke seg at eksportindustrien ble subsidiert av staten, som skaffet dekning — ikke ved øket produksjon, men simpelthen ved besparelser på budgettet, så presenterer vår fellesmarked-mindede regjering oss de 300 millionene på et sølvfat i disse dage. Den vil med tilslutning av politikerne av allehånde avskygninger bruke 300 millioner kroner pr. år til — hjelp til «utviklingslandene», formodentlig via Israel!

Altså, vi skal oppgi vår selvbestemmelsesrett, utradere norsk jordbruk, norsk hjemmeindustri og norske småbedrifter, åpne grensene for den utenlandske storkapital og for allehånde uønskede individer, rasere grunnloven og være med på å splitte Europa for evig mellom to store beilerer til verdensherredømmet for å spare norsk storindustri

Ansvarsbevisste folk

«Spring bort til kollega Evang med beskjed om at han er Persona non grata». (Men Only, men teksten er vår).

Den norske helsedirektør Evang, som ikke klarer å skaffe legehjelp til Nord-Norge og til norske sykehus utenfor storbyene, har iallfall tid til litt av hvert annet. Blant annet har han skrevet en tåpelig bok om Fellesmarkedet, som han pussig nok er motstander av.

Men ikke nok med det. Om han ikke kan ordne med Nord-Norge, så finner han tid til å ta seg av — Ghana. VG forteller at han nylig dro dit etter oppdrag av FN. Imidlertid likte tydeligvis ikke ghaneserne det hvite trynet hans, for det heter i telegrammet at «oppdraget som var beregnet å ta to-tre måneder, ble, etter det VG erfarer, ensidig avlyst av ghaneserne».

Og så måtte da den mangelslungne norske helsedirektør vende tilbake til eget land for formodentlig å ordne med litt «utviklingshjelp» til Nord-Norge

IKKE NOE Å SMILE AV

«Smile eller ikke smile, det er spørsmålet», skriver det engelske blad ACTION. «Amerikanske politikere beverter oss med en uendelig smilning, men vi skulle foretrekke noe mindre. Vi er trett av å få servert gummene til den arme Ike og er overmatt på tenene til Mr. Kennedy.»

«Likeoverfor den dødsens farlige situasjon politikere har bragt over verden burde de i det minste late som om de var alvorlig innstillet».

I og for seg kunne jo de amerikanske presidenter geberde seg som de ville, hvis Europa kunne stå på egne ben, sier bladet. «Bare fordi vi er så uhyggelig bundet til USA, ønsker vi at de dog for Guds skyld holder opp med fliringen når det ingen ting er å flire av».

eller landet for en uttelling på 300 millioner kroner, som like flott kastes ut av vinduet igjen i fanget på en rekke negerdespoter, som ikke i sine villeste drømme kunne tenke seg noen annen hjelp til hvite enn å hjelpe dem opp i suppegryten.

De svarte på frammarsj

Apartheid og egen negerstat i Nord-Amerika?

«Dere er en nasjon i nasjonen» ropte Elidjah Muhammad, føreren for bevegelsen «De svarte muhamedanere i USA» ut over minst 6.000 av sine tilhengere på et stort møte i Chicago.

«Vi er mot raseblanding! En slik blanding er av det onde og blir drevet frem av krefter som er alle rasers fiender. Vi krever skille (apartheid) mellom hvite og de svarte i USA!»

Eldjah Muhammad, som egentlig heter Poole, er en neger fra Georgia, som i de siste 2 år har gjort seg kjent. Den politiske og religiøse bevegelse som han stiftet allerede for tre år siden vinner mere og mere interesse blant de svarte. Dens mål er opprettelse av en negerstat i USA. Uvilje og hat mot de hvite har gitt bevegelsen navnet «Amerikansk Mau-Mau-bevegelse» eller også «Svart Klux-Klan».

Denne organisasjon skal for tiden ha omkring 70000 medlemmer og forfører interes-

sant nok over store pengemidler. Alt tyder på at bevegelsen til den fanatiske Eldjah Muhammad etter at de fleste svarte land i Afrika er blitt uavhengige og driver en egen «utenlandspolitikk», er blitt ikke bare frekkere, men også opptre mere målbevisst. I forskjellige byer eier bevegelsen allerede flere forretninger, restauranter, hoteller og skoler. Dens viktigste bastion er i Haarlem. I et møte der for kort tid siden sa Eldjah Muhammad: «Den som forstår å måle tiden i årtusener vet at de hvites tidsalder allerede ebber ut — fremtiden vil være gul og svart».

Det er kjent at denne bevegelse, som ikke må underverdes, allerede har representanter — såkalte sambandsmenn — hos de «frigjorte» svarte folk i Afrika. Det amerikanske politi mistenker til og med denne organisasjon for at det var den som i fjor vår arrangerte demonstrasjonene i New York til fordel for Krustsjov og Castro. For dens kommunistiske tilbøyeligheter er kjent. Også ved de heftige demonstrasjoner i forbindelse med Lumumbas død skal Eldjah og hans tilhengere ha hatt sine fingre med i spillet.

Som en kuriositet kan nevnes at denne bevegelse, som altså går inn for apartheid Amerika sammen med de svarte stater i Afrika heftig bekjemper det samme i Sør-Afrika. Logikk er ikke den sterke side hverken hos Eldjah Muhammad eller hos hans norske meningsfeller.

være med på utgiftene med krigføring i Kongo og de andre velsignelsesrike den driver med. Noe håp om å få igjen de penger denne døende organisasjon «låner» er det naturligvis ikke.

Ellers er ikke dette alt, for VG røber at Norge har tilgode 13 millioner av samme FN. Disse 13 millioner representerer utgifter i forbindelse med de norske soldater i Gaza-området og i Kongo. Altså vel anvendte penger.

trenger din støtte.

Har du gjort din plikt?

Det lengste sverd, de sterkeste lunger og de fleste stemmer er falske mål for sannheten.

(Benjamin Whichcote)

Finnes det noen større dårekiste enn Norge i øyeblikket?!

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager
i 1945

av **OLGA BARÉNYI**
(Oversatt av **ODD MELSOM**)

XII.

Altstüder Ring i Prag hvor handlingen i romanen begynner. Urverket med den røde hane og med døden er til venstre på bildet under rådhusårnet, i høyde med 2. etasje. Bakkenfor er Theynkirken, som vi får høre om senere i romanen i forbindelse med en sirkusartist Rosita Bella.

Helena har følelsen av at alle må høre hvorledes hjertet hennes banker vanvittig. Det er godt at mannen stønner så høyt. Men ingen av de tilstedeværende merker noe til hennes angst, så glimrende forstår hun å beherske seg.

Stemmen i telefonen er ganske fremmed. «Fru Reumann? Spør etter Deres søster. Si ett eller annet, jeg vil bare prøve at det virkelig er Dem. Altså — si noe!»

«Ja, hvem er De da? Hva skulle det være iverien med min søster?»

«Trykk mikrofonen tett inn til øret slik at ingen i rummet kan lytte. De var i Alcron, forstår De? Offiseren stod rett foran Dem ved hotellinngangen da han ble skutt. De reiste med en politimann i tjenestevognen til politipresidiet. De kjente ikke mannen som skjøt. Si at alt gikk så hurtig, eller at De var så opphisset så De ikke la merke til noe. Og spør på ny etter Deres søster! Spør om De får lov til å gå hjem straks! Si at Deres søster har vært utsatt for en ulykke.»

Helena merker det lurende blikket fra sin kollega. Naturligvis vet den gamle gjeit at det er

noe som ikke stemmer her, jeg har jo ikke sagt et ord om mordet. Forhåpentligvis går det godt. Og hun sier forskrekket inn i telefonen: «En automobilulykke? Er hun ved bevissthet? Men jeg kan ikke komme hjem straks! Jeg takker Dem ihvertfall, herr doktor! Vær så snill å være hos henne til jeg kommer! Jeg kommer så fort jeg kan —». hun presser et lite lyseblått lommebrev mot øynene og legger telefonrøret på. (Forts. side 7)

Slikt hender i Ben Gurions Israel

En artikkelserie av den jødiske anti-zionist Moshe Menuhin

v.

KENNEDY'S LØFTER

Mere illevarslende er siste melding fra Det hvite Hus om at president Kennedy «avgjorde at megling måtte utsettes fordi tidspunktet og det diplomatiske klima ikke er gunstig for et øyeblikkelig Hvite Hus-initiativ for å fremme en permanent fredelig løsning mellom Israel og dets arabiske naboer». Dette til tross for den forpliktelse president Kennedy påtok seg under sin valgkampanje i den retning at «vi må påta oss risikoen ved lederskap og bruke vår innflytelse til å bilegge denne farlige situasjon før den blir en ny trussel mot verdensfreden». Kanskje president Kennedy hadde merket seg gjenlyden av «Lavon-affæren». Han kan hemmelig ha håpet på at offentligheten i Israel kunne ha fått nok av den styrende krets og hadde benyttet seg av de kommende valg til å «kaste slynglene ut». Et nytt, moderne styre i Israel kunne spre de krigsskyer som nå henger over Midt-Østen og verden. En ny regjering som alvorlig og med ydmyghet ville tilby å gjøre de nødvendige konsesjoner når det gjelder det arabiske flyktningproblem, kunne endelig bringe fred.

Denne sak med å tilby å gi konsesjoner til araberne er kjernen i hele problemet. For, Ben Gurion og hans klikk, vendt tilbake til makten, kån til og med betrakte deres gjenvalg som et mandat til å sette i gang en ny preventiv krig Her er hva Ben Gurion sa i sitt demisjonsbrev: «Heller ikke er det lett for meg å oppgi forsøk som jeg anser viktige og som jeg har vært engasjert i i mange år, og planer som jeg fremdeles må sette ut i livet». (London-avisen Jewish Chronicle 10. februar 1961). Samme avis sier det slik 20. januar 1961: «Mr. Ben Gurion er redd for at

hvis en svak regjering styrer Israel i denne overgangsperiode i USA, kan Israel bli satt under hårdt press med hensyn til å gi konsesjoner — og en svak regjering kunne bli ute av stand til å motstå».

Charles de Gaulle med alle sine ideer og idealer om «Gloire» har lært å gi konsesjoner til araberne i Algerie. Vår regjering i Washington tilbyr daglig å gi konsesjoner til kommunistene. Men ikke Ben Gurion og hans klikk. I tyve år har verdens jøder forkjølet Ben Gurion så meget at de har ødelagt ham. Ettersom dette har skapt i ham en oppblåst følelse av majestet og uundværlighet og fikk ham til å tro at han har mandat fra sin «jødiske nasjon» til å gjennomføre sin fantastiske «forløsning og innsamling av eksilene», for til slutt å gjøre ende på Galut (eksilet). «Ben Gurion Expects You To Do Your Duty!» pleiet å være et uttrykk som ofte ble brukt i den anglo-jødiske presse. Det gav Ben Gurion «Choot-zpah» (frekkhet) til å proklamere påstander som disse: «Staten Israel ser seg selv som skapt av den jødiske nasjon og er bestemt for dens forløsning. Den ser på jødene i hele verden som én nasjon. I Galut ser vi stebarn av borgere uten hjemland. Zionister burde ha mot nok til å forsvare Israel selv om deres regjering er imot det. Enhver som oppholder seg utenfor Israel betraktes som gudløs». Ben Gurions hovedsamarbeidsmann i Diaspora, dr. Nahum Goldmann (leder av the World Zionist Organization, leder for the World Jewish Congress, leder for Jewish Agency for Israel) sier det til og med enda mere likefrem og uforskammet: «Amerikanske jøder må ha mot til åpent å erklære at de har en dobbelt lojalitet til det land de er bosatt i og til staten Israel. En jøde må ikke la seg snakke inn i bare dette å være en god patriot i det land han bor i». Som en bibemerk-

ning er dr. Goldmann naturalisert borger i UAS.

Anta at førsteministeren eller en fremmed agent i England, Frankrike, Italia, Tyskland eller Russland skulle snakke slik som Mr. Ben Gurion og dr. Goldmann om sine tidligere landsmenn, nå borgere av vårt land. Hvorledes ville reaksjonen bli?

Hvor lenge vil anstendige, hederlige amerikanere tolerere Ben Gurionene, Goldmanene og deres nevrotiske landsmenn i denne verden av siviliserte borgere?

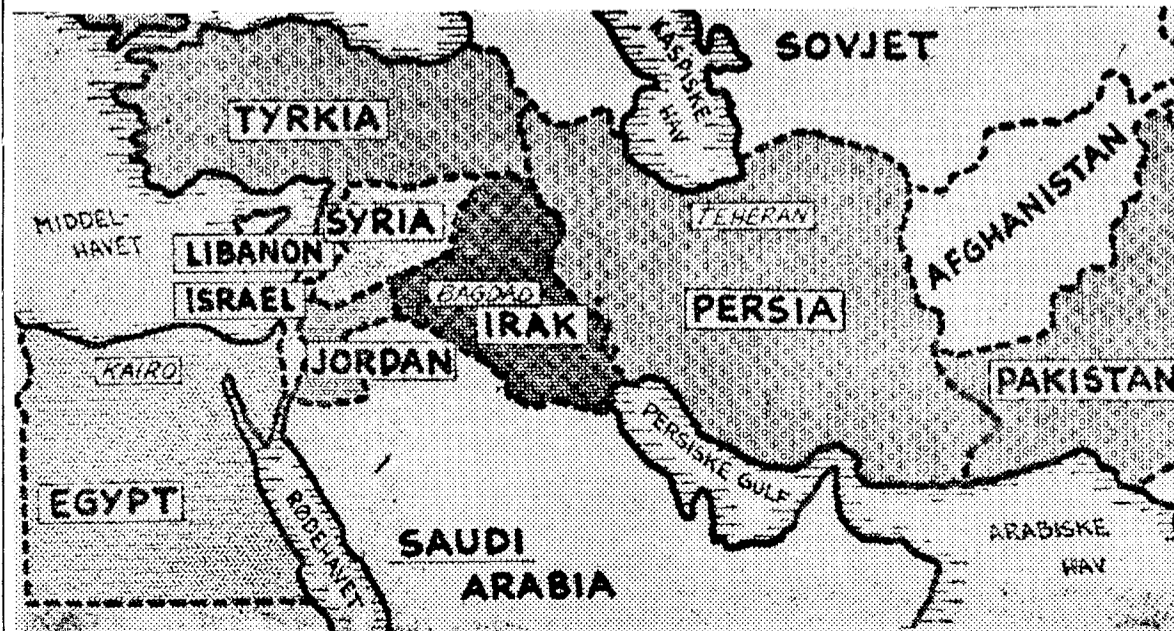
La meg oppsummere den fulle betydning av Ben Gurion — Lavon-affæren. Valget i august 1961 bragte Ben Gurion og hans klikk tilbake som styre av Israel og til å trenge seg inn på jødene i hele verden, mens de forsøker å realisere «de planer jeg ennå har tilbake å fullende». Kan vi håpe på at en eller annen fremtidig moderat israelsk leder i Midt-Østen vil gi betydelige konsesjoner til de eksilerte arabere og således la araberne og muhammedanerne vende tilbake til den vestlige leir hvor de hører hjemme? Et Israel under Ben Gurion vil aldri la jødene i Diaspora være i fred mens et Israel i fred med araberne kan oppnå økonomisk fred og velstand og således emansipere seg selv fra det liv bygget på almisser som Ben Gurion forsøker å gjøre evig.

I London sa nylig general Ezer Weizmann, sjefkommandør for de israelske luftstyrker under et møte til innsamling av penger til Israel: «Vi er fremdeles omringet av millioner av fiendtligsinnede arabere, og hvis det ikke skulle bli en radikal endring i araberstatenes politikk, kan jeg ikke være sikker på at krig kan bli endelig forhindret. Med andre ord, den hellige status quo med ingen konsesjoner må vedvare. Det er araberne som må «endre politikk». Dette representerer uten tvil den militære jentas syn, garnisonstatens ultras.

På den annen side sa en Mrs. Barbara Castle, member of Parliament, idet hun henvendte seg til et annet møte i London at hun «understreket den tvingende nødvendighet av forsoning mellom Israel og dets arabiske naboer (og) sa at Israel ikke ville blomstre ved å triumfere over sine fiender, men bare ved å skape dem om til venner».

Det er passende her å sitere synet til en israeler som er opptatt av å finne en rettferdig løsning på den israelsk-arabiske konflikt: «Bare en indre revolusjon kan ha makt til å helbrede vårt folk for

(Forts. side 8)

Hvorledes kan dette forklares — eller bortforklares?

DEN TYSKE PUBLISIST ARTHUR ERHARDT LEGGER FREM INTERESSANTE TALL I ET ÅPENT BREV TIL «6 MILLIONERS»-MANNEN STATSADVOKAT ZEUG I FRANKFURT

Slik begynte det — — —

Vi nevnte i forrige nummer at det antagelig i år vil bli hovedforhandling i en kjempeprosess mot ca. 30 personer fra Auschwitzpersonalet og at det forhåpentlig under denne vil bli kastet mere lys over de motstridende opplysninger om denne konsentrasjonsleir.

I påvente av denne prosess bringer vi nedenfor med FRIA ORD som mellommann et åpent brev som utgiveren av det ansette tidsskrift NATION EUROPA har rettet til statsadvokat Zeug i Frankfurt i forbindelse med en uttalelse av denne om «de seks millioner jøder».

Högt ärade Herr stats-
åklagare!

Dagspressen har publiceret en, enligt oppgift av Eder lämnad, redogörelse, i vilken det talas om 'minst omkring' 6 miljoner mördade judar.

Jag förstår att — som antydes i tidningsartiklarna — fasornas omfång genom siffror skall föras i närheten av det mänskligt begripbara. Men i siffror bor det även en viss fara: de äro kontrollerbara — åtminstone till en viss grad. De judiska befolk-

ningstalen voro i de Europas länder, vilka blevo underkastade Hitlers förvaltning (samtliga sifferuppgifter ur 'Jewish Yearbook', citerade efter Brockhaus 1955):

	1931	1953
Albanien	14	300
Belgien	50 000	35 000
Bulgarien	46 000	6 000
Danmark	6 000	6 500
Tyskland	564 379	20 500
Frankrike	150 000	275 000
Grekland	110 000	7 000
Italien	45 000	34 500
Jugoslaviens	64 000	6 000

Og så fortsatte det med demonstrasjoner og krig, mord og arealbombing av åpne byer, Morgenthauplaner og mishandlinger i konsentrasjonsleire.

Luxemburg	1 771	800
Nederländerna	115 000	27 000
Norge	1 500	1 200
Østerrike	300 000	11 500
Polen	3 500 000	45 000
Rumänien	834 000	225 000
Sovjetunionen	2 725 000	2 000 000
Tjecoslovakiet	350 000	17 000
Ungern	500 000	155 000

9 362 664 2 873 300

En jämförelse mellan dessa siffror synes ge stöd åt påståendet om de många miljonerna mördade; vi måste emellertid fortsätta räkningen:

I de övriga europeiska länderna har antalet judar ökat, om än icke i så hög grad som i de transoceanaländerna.

	1931	1953
Gibraltar	1 300	650
Storbritannien	300 000	450 000
Irland	1 254	5 400
Portugal	2 000	4 000
Sverige	6 500	15 000
Schweiz	21 000	21 000
Spanien	4 000	3 000
Turkiet	85 000	50 000
Finland	1 600	1 800

422 654 550 850

I hela Europa:

9 785 318 3,424 150

I Asien (utom Israel):

Aden	3 700	1 500
Afganistan	18 000	4 000
Burma	—	1 500
Kina	4 000	4 000
Cypern	195	200
Fr. Indokina	1 000	1 500
Hongkong	150	220
Indien	21 000	25 000
Indonesien	—	1 200
Iran	60 000	80 000
Irak	87 000	9 000
Japan	2 000	2 200
Yemen	35 000	3 000
Libanon och Syrien	35 000	10 000
Pakistan	—	1 500
Filippinerna	180	700
Singapore	—	1 000

I Afrika

Abessinien	12 000	12 000
Egypten	60 000	40 000
Algeriet	74 000	140 000
Kenya	200	1 000
Libyen	3 000	3 500
Marocko	143 000	255 000
Nordrhodesia	426	1 000
Sydrhodesia	2 011	8 000
Sydafrika	60 000	110 000
Tunisien	60 000	105 000

I Australien

Australien	24 000	53 750
Nya Zeeland	2 300	4 500

I Sydamerika

Argentina	200 000	360 000
Bolivia	40	4 000
Brasilien	27 000	125 000
Chile	3 300	40 000
Paraguay	400	3 000
Peru	1 000	3 000

(Forts. side 7)

Det raseløse samfund

Det antieuropeiske dogme — Likhetsprinsipper på feil plass

Det «befrikkede Afrika» blir friere og friere. (Deutsche Wochen-Zeitung).

I Deutsche Wochen-Zeitung klipper vi denne interessante artikkel av Dr. Wilhelm Feldner:

Siden Goas fall går det et felles sukk gjennom den konformistiske bladverden. På ny er en demokratisk helgen-glorie brått sluknet. Istedenfor å være sint på ham for det, har vi alle grunn til å takke Nehru fordi han i det omrissløse, tåkete verdensbilde til så mange mennesker har tegnet inn virkelighetens skarpe konturer. Først og fremst: trass i Oxford stirrer plutselig de gåtefulle Asias øyne på oss ut fra ansiktet på fredsfyrsten fra Ganges. Forhåpentlig kom den lære han tildelte visse politiske dogmatikere ikke for sent til ennu å skjerpe deres blikk for Østens ting.

For det annet: enten det passer oss eller ikke, sett fra et indisk standpunkt var hans fremgangsmåte helt logisk. Det tilsvarte riktignok ikke helt bestemte moralske tvangsforestillinger i Vesten når firehundre millionermannen plutselig sprang inn på arenaen som en antikk gladiator og rotet rundt i verdenshistorien med sverdet etter at man i årevis hadde presentert ham som et fromt motstykke til de «jüngst ver-gangen» maktpolitikere, fordi han var klar over hvorledes vektskålen hadde forskjøvet seg i de siste ti år og trakk konsekvensene av det.

Forøvrig fantes det også engang i den vestlige verden statsmenn som demonstrerte for verden koeksistensen av moral og makt i ett bryst: den høymoralske Roosevelt gav skyteordre mot tyske ubåter lenge før det var krigstilstand mellom USA og Det Stortyske rike. og hans meningsfrende Churchill lot 3. juli 1940 sin franske forbunds-fleåte skyte sammen foran Oran.

Det er altså ikke altfor stor grunn til moralsk rystelse, noe som kjennsgjerningene forøvrig spaserer lett over.

Likeoverfor oppmykningen av den hvite manns verdenspolitiske stilling var den lille portugisiske enklave i det indiske subkontinent en anakronisme, så smertelig det enn er å måtte si det. Det ville være verdensfernt å bebreide Nehru at han istedenfor å gå den diplomatiske finesses vei som realpolitikker hugget den gordiske knute over, ubekymret for om han bød verden det beskjemmen-de bilde av hvorledes «the coloured man» med et spark ekspederte de hvite ut av landet — for samtidig å la hånden fylle med rike gaver fra den samme hvite mann.

Selvom han gjør høyre om og peker på landet nord for den indiske grense som nytt mål — så er også den østlige utviklingshjelp til syvende og sist vestlig, bare annenhånds: Europas første utviklingsland var Russland. Det skal ikke

(Forts. side 8)

«Alle raser er like», sa Mr. Luthuli i Oslo da han tok imot fredsprisen.

FELLESMARKEDET OG VI — —

(Forts. fra s. 1)

treffe, at en større industriell kontinental bedrift kan kamouflere sin invasjon ved å opprette en symbolsk bedrift i vårt eget land med adgang til å forsyne denne bedrift med halvfabrikata, av flere grunner til så lav pris at vår egen hjemmeindustri ikke kan makte å konkurrere i pris. Man kan også tenke seg faktiske bedrifter opprettet med råstoffleveranser til så lave priser, muliggjort ved hovedkonsernets eksepjonelt billige innkjøp, at norske bedrifter vil måtte ligge under i konkurransen.

Mot innvendinger, blant annet som disse, leverer Høyres økonomiske lys professor Petersen slik akrobatisk argumentasjon:

«Ved å stå utenfor vil vi få et tolltap på 300 millioner kroner. Et ubetydelig beløp sier man i en tid da vi tumler med milliarder. Man overser det faktum at bak hver krone i fortjeneste står en produksjon av det 10—20-dobbelte (!). Møter vi en tollmur på 20 prosent, vil vi ikke selv om vi er 15 prosent flinkere enn våre naboer, være i stand til å gjennomføre de enorme nyskapingen som skal til for å nå de mål vi har satt oss i 60—70-årene.»

Vi kunne kanskje antyde for herr stortingsmann med meget mere Erling Petersen at han burde ta seg en liten titt på statsbudsjettet og overveie om det ville by på synderlige vanskeligheter å spare inn 300 millioner der til subsidiering av vår eksportindustri. Enn om en for eksempel holdt opp med all den deggingen for våre soldater som bare fører til at de blir ubrukelige i krig med folk utdannet på annen måte? Vi skulle tro at bare på den ene post kunne hele eksportindustrien holdes gående tvert gjennom temmelig høye tollmurer. Det tyvedobbelte av dette beløp går vi ut fra allerede er innkalkulert som beskatning på forhånd siden pengene har vært sløst bort i årrekker alt. Kanskje en til og med kunne få et godt tilskudd i produksjon hvis disse folkene som i dag steller med alt dette våset kommer over i produktivt arbeid?

*

Nå er jo forøvrig dette med kroner og ører og de storindustrielle ønsker og håp bare en side av saken. Og den har mange andre, som fører en anonym tilværelse i dagens diskusjon.

Først og fremst har vi naturligvis dette med det norske jordbruket. Det kan vel ikke

innes noe meningsberettiget menneske i dette land som innbiller seg at norsk jordbruk kan eksistere, ennsi konkurrere, i det storindustrielle vidunderland våre politikere nå styrer mot? Hverken når det gjelder planteproduksjon, kjøttproduksjon eller melkeproduksjon byr forholdene norske bønder den ringeste sjanse til å konkurrere med en uhemmet, tollfri import fra land med andre klimatiske forhold og driftforhold i det hele tatt. Det er da heller ingen som har våget å påstå det i diskusjonen. Landbruksministeren har til og med antydnet at våre bygder vil bli helt avfolket, og at vi kan ta melk til Norge fra Danmark og Nederland! Selv med en slik frakt innkalkulert mener altså landbruksministeren at norsk melkeproduksjon ikke kan konkurrere. Står annen jordbruksproduksjon gunstigere enn melkeproduksjon under slike forhold?

Vel, det er naturligvis en utvei å nedlegge norsk jordbruk i det hele tatt og pensjonere de nåværende dyrkere. Vår venn Petersen regner nok raskt ut at det er lønnsomt og fordelaktig. Men hva så med beredskapshensynene?

Det tør vel neppe ha gått hus forbi hos noen at verdenssituasjonen fortsatt er uhyre spent og at den fortsatt kommer til å bli det. Ja, det er jo faktisk denne latente fare som er angitt å være den virkelige grunn til at Fellesmarkedet er stablet på bena. Det skal jo være en slags økonomisk underbygging av NATO.

Men hva så med denne krigen, som Norge på forhånd har meldt seg inn i gjennom NATO-alliansen, kommer? Det kan da ikke være noen, som med de erfaringer en blant annet høstet under siste verdenskrig tror at Norge kan forsvares mot det russiske angrep som da nødvendigvis må komme. Det er mulig, ja, faktisk det eneste vi kan håpe på at vi etter en årelang krig kan bli «befriet» igjen av våre allierte. Men hva ska vi så leve av i disse okkupasjonsårene når norsk jordbruk er ødelagt? Tror man at russerne slik som tyskerne vil forsyne oss med korn og andre matvarer? De russere hvis jordbruksproduksjon svikter og som har så mange krav hvilende på seg om forsyning av satellitter, og som dessuten visselig ikke tar sentimentale hensyn til en fallen motstander?

*

Vi kunne nevne andre sider ved denne dypt alvorlige sak som behandles så lettferdig av våre partipolitikere. Telegrammer forteller om

«masseutvandring av grekere til Tyskland». Hellas er som kjent foreløpig assosiert medlem av Fellesmarkedet med sikte på senere å opparbeide seg fast status. Men selv de assosierte medlemmer kan altså benytte seg av Roma-traktatens bestemmelser om fritt arbeidsmarked, og resultatet er altså som det står i telegrammet at «de greske bønder, både på fastlandet og på øyene, er blitt grepet av et slags hysterier etter å reise til Vest-Tyskland, hvor de tror de kan finne seg gull og grønne skoger.»

De norske arbeidere, som

«We trust in England».

protesterer energisk mot spanske stenhuggere i Norge, kan neppe tenkes å sette pris på en flom av grekere og sør-italienere. Men det kan tydeligvis skje verre ting enn det. Saken er jo nemlig den at det ikke bare er Hellas som er blitt assosiert medlem. «Nær 20 oversjøiske stater er assosiert med Fellesmarkedet», forteller AFTENPOSTEN, som gleder seg storlig på ekte høyrevis over den interesse «de seks» viser for «utviklingslandene. Hvor berettiget en slik glede er i det lange løp sett ut fra et hvitt selvoppholdelsesstandpunkt får stå hen. Det som straks trer i øynene er at disse assosierte negerstater og andre naturligvis har samme rett som Hellas til å la sine sultne horder svømme inn over Fellesmarkedets land. Og ikke bare de 20 vesentlig tidligere franske kolonier som AFTENPOSTEN registrerer, men hele det store, høyst blandede selskap av Commonwealthland som Storbritannia bringer med inn i Felleskapet. Også disse blir naturligvis assosierte medlemmer slik som de franske Commonwealth. Og da blir Englands problem av i dag, flommen av fargede innvandrere, det som er omtalt i FOLK OG LAND for et par nr. siden, også Fellesmarkedets og også Norges problem.

*

Rent bortsett fra den ødeleggelse av det norske folk og den norske egenart som dette vil bety, spesielt da i forbin-

delse med ødeleggelsen av den norske kulturbærende og rasebevarende bondestand, så fører det naturligvis også med seg sosiale problemer av stor rekkevidde. En kan bare peke på arbeidsløshetsproblemet og det press som vil følge på våre trykdeordninger. Et lite innblikk i dette gir fylkesarbeidssjef i Buskerud Knut Palmstrøm, som til AFTENPOSTEN peker på at når det gjelder den ulærte arbeidskraft vi kan tenkes å få svømmende inn over oss med Fellesmarkedets fri arbeidsmarked, så er det i enkelte strøk en viss mangel i sommerhalvåret, mens det om vinteren er overskudd og arbeidsløshet så å si overalt. «Jeg er i sterk tvil om det vil være praktisk politikk å importere ufaglært arbeidskraft for å dekke sommerunderskuddet og dermed bidra til å øke sesongutslagene på vintertiden», sier arbeidssjefen forsiktig. Vi for vår del nærer ingen tvil om det tåpelige og livfarlige i dette.

*

Vi har hørt mange smukke ord om vår plikt til å støtte opp om denne «samling av Europa», eller som utenrikskomiteens berømmelige formann Finn Moe sier det:

«— Det er en stor tanke å sveise Europa sammen til et sterkt og livskraftig og levedyktig Europa — i en verden hvor andre verdensdeler er i rivende utvikling». Skulle man ta dette alvorlig, så ville det jo si at alle de storartede menneskeveinene i Norge, alle disse med «hjelpen til utviklingslandene» som politisk kongstanke nå plutselig hadde bestemt seg for å la tøvet fare og sørge for seg selv. Da betød det at professor Petersens dystre forutsigelser om umuligheten av å eksistere utenfor Fellesmarkedet fremtidig fikk bli et problem for Israel og andre underutviklede, og altså et uløselig problem.

Men naturligvis mener ikke alle disse En-Verdens-folkene, alle de gamle internasjonalistene i ARBEIDERPARTIET som har fått følge med de storindustrielle og alle hambroianere i det meget nasjonale folkeparti HØYRE noe slikt. Fellesmarkedet, og denne lovpriste samlingen av Europa er i virkeligheten noe ganske annet enn det det gir seg ut for.

Skulle noen være i tvil om hva det virkelig er, et første og avgjørende skritt i retning av samrøringens En Verden styrt av de zionistiske ledere, så bør de kanskje notere seg den flom av «underutviklede» assosierte medlemmer som allerede nå er knyttet til Fellesmarkedet og som Storbritannia vil mangedoble. Og er ikke dette heller til-

strekkelig, så må det da gå opp for selv de mest tungnemme hva her tilsiktes, når en vet at det var USA som presset England og dets kolonier, deriblant Norge inn i Fellesmarkedet, og at det samme USA nå forteller oss hvorfor. Dette velsignede europeiske fellesskapet er ikke mere europeisk i sin målsetting enn at den amerikanske kongress nå krever at det skal gå ove til et atlantisk samfunn innen ti år.

At en ikke har tenkt å stoppe med det burde være overflødig å peke på.

Men hva så med resten av det virkelige Europa? Hva med Russland og alle de øst-europeiske stater? Og hva med de nøytrale, som nå i likhet med så mange nordmenn forsøker å slippe avgjørelsen ved snakk om assosiering?

*

I denne forbindelse er det interessant å merke seg den forvirring som råder selv hos folk som burde vite bedre siden de i Norge representerer EN Verdens-tanker. De kan ikke ha særlig god kontakt med de egentlige planleggere og trådtrekkere borte i zionismens høyborg, men representerer vel i virkeligheten bare de blinde og tåpelige redskaper som internasjonalsismens generalstab betjener seg av. Vi tenker da på et møte i «En Verdens Studentlag», hvor tilslutningen til Fellesmarkedet ble diskutert. Der fortalte Bjarne Undheim at han så «Fellesmarkedet som starten for Verdens forente stater» og var utvilsomt inne på noe der, mens helsedirektør Evang hevdet det motsatte. Formodentlig får de herrer internasjonallister skikkelige direktiver til neste møte, så de blir enige om enten en skal si sannheten eller føre folk bak lyset fortsatt.

*

Men hvorlede det nå er med dette, så må det stå klart for alle at det er en skjebnesvanger avgjørelse som nå skal tas av — neppe det norske folk — men av de selvrådige partipolitikere. Det dreier seg kort og godt om på lengere sikt å oppgi Norge og vår norske egenart. Det dreier seg om det som i straffeloven heter å bringe Norge inn under en annen makts herredømme (den internasjonale kapitalmakt). Det dreier seg om brudd på grunnlovens paragraf 1 om at «Norge er et fritt, uavhengig og udelelig rike». Selv om de evindelige garantier av norsk etterkrigspolitikk professorene Castberg og Andenæs aldri så meget gir klarsignal vis a vis den ene grunnlovsparagraf.

Går vi over Rubikon nå, så gis det ingen vei tilbake. Da blir det bare spørsmål om å

Hvorledes kan dette — ?

(Forts. fra side 5)

Uruguay	150	40 000
Venezuela	400	5 000
I Mellanamerika og Mexico		
	31 286	58 030
I Nordamerika		
USA	3 600 000	5 000 000
Kanada	126 000	222 000
I Israel		
	150 000	1 463 000
Sml.	14 633 056	11 627 450

Förlusterna kunne altså inte uppgå till mer än 3 miljoner och, om man tar en normal befolkningstillväxt på 1 miljon med i räkningen, inte mer än 4 miljoner.

Av detta förvisso förskräckande tal, som nästen ligger lika högt som siffran på de bevisade massmorden på tyska civilpersoner, kan emellertid endast en bråkdel bokas på tyskt konto.

Till en början må här tagas hänsyn till, att efter röda arméns reträtt, vars (tyvärr mest judiska) kommissarier genom massmord ådragit sig befolkningens ovilja, det överallt kom till spontana pogromer. Antalet härvid dödade låter sig i dag inte mer fastställas, men har på judiskt håll uppskattats till hundratusenden.

Men den betydelsefullaste siffran, som i samband med det sammanlagda antalet av ca 3 miljoner judar — vilka felas enligt statistiken — måste tagas i betraktande, bringades 1954 för första gången till kännedom för en undersökningskommitté i USA:s kongress av presidenten för 'Jewish League', rabbi Benjamin Schultz, New-york.

Han förklarade, att inom Sovjetregjeringens maktområde — icke inom av tyskerna ockuperat sovjetiskt område! — 3.335.000 judar spärlost försvunnit under andra världskriget.

Hur som helt står det fast, att inom sovjetiskt maktområde ungefär dubbelt så många judar omkommit som inom det tyska.

Judiska innevånare i Sovjetunionen

år 1931	2 725 000
---------	-----------

Tillflöde av judiska

göra ansvar gjeldende mot de skyldige.

Og dette ansvaret bør de være klar over allerede nå. Det er et personlig ansvar for hver enkelt av dem som er med på å ta avgjørelsen, og ingen skal her kunne gjemme seg bak demokratisk ansvarspulverisering. Hver stortingsmann har her ansvaret overfor det norske folk og Norges fremtid, og først i annen rekke overfor det politiske parti vedkommende tilhører. På samme måte som de tyske ledere måtte ta sitt ansvar da spillet var tapt.

flyktingar under andra världskriget (de flyttades enl. sovjetiska uppgifter till Sibirien)	1 600 000
	4 325 000
Aterinnflyttade till Polen 1945 (enl. Jakob Pat, 1:ste sekr. i amerikansk-judiska arbetskommittén, cit. av Julius Epstein i N.Y. Herald Tribune, 13.4.61)	200 000

Kvarvarande i Sovjetunionen	4 125 000
Enligt sovjetuppgifter nu i Sovjetunionen levande	2 000 000
Förlustsiffror (utan födelsekvot)	2 125 000
Förlustsiffror med inräkning av normal befolkningstillväxt	2 500 000

Världsjudedommen har enligt sin egen statistik lidit en sammanlagd förlust på 3 miljoner — eller, om man lägger till en folktillväxt på 1 000 000: 4 miljoner. Från denna siffror måste man också, även om man nu anser, att rabbi Schultz' sifferuppgift skulle vara för högt tilltagen, frånrekna minst detta antal på 2 500 000 av i Sovjetunionens inre försvunna, varav följder detta facit:

Inom det tyska maktområdet kunna omöjligen mer än 1,5 miljoner judar ha omkommit, genom pogromer från östeuropeerna, i partisaner, genom faroster, hunger, köld, — och tyvärr delvis även genom brottsliga förintelseåtgärder. Om vi skulle våga oss på att för en gongs skull lämna det statistiska siffermaterialets grundval och bege oss in på antagandets område: antalet av dessa synnerligen beklagansvärda offer för fullständigt oberättigade, mot oskyldiga riktade repressalier torde vara att uppskatta till allra högst 350 000.

Den av Eder, Herr Statsåklagare, nämnda siffran på 'omkring över 6 miljoner av nationalsocialismens mördade' är — bortsett från den historiskt ohållbara formuleringen av Eder kollektivanklagelse — till och med enligt den officiella judiska statistiken helt enkelt omöjlig.

Mitt tillrättaliggande, Herr Statsåklagare, skulle vid nu förhärskande, sinnesförfattning avsviktigen kunna misstydast. Jag må därför försäkra, att jag icke har för avsikt att överskylla begångna brott. De få mig att vämjas. Och min avsky inför kollektiva åtgärder mot oskyldiga och värnlösa är icke av i dag, fastmera är jag vid varje tidpunkt även före 1945 personligen i lämplig form reagerat varje gång jag fått vetskap om

Dödsdansen

Forts. fra side 4

Politipresidenten legger armen beroligende om skulderen hennes. «Forhåpentlig er det ikke så ille. Straks vi er ferdig med denne historien skal De få gå».

Tilbake i rummet blir foruten politipresidenten med sine to sekretærer bare to tyske uniformerte og fire tsjekkiske politimenn. Forhøret kan begynne.

Som vanlig, ikke sant? Først personalia! spør fru Pecha og slår datoen. Femte mai 1945, klokken 0,37.

«Den arresterte fremføres og oppgir. Kolon. Navn?»

På et vink av politipresidenten byr førstesekretæren sigaretter rundt. Fangen står nå ved veggen, to tsjekkiske politifolk ved siden av ham. Hans slitte hender er i håndjern.

«Vil De også røke?» spør politipresidenten med understreket vennlighet.

«Vil De kjøpe meg for en sigarett?» ler fangen hånlig.

«Altså ikke. Deres navn?»

«Navnet mitt? Kamerat er navnet mitt!»

«De innrømmer altså å være medlem av det illegale kommunistiske parti?»

«Jeg er stolt av det!»

«Hvor fikk De de oppviglerske plakater fra?»

«Fra partiet mitt,» sier mannen pralende.

Den eldste av de tsjekkiske politifolk, en mager mann med rødaktig ansikt, slår ham over munnen med baksiden av hånden. «Svar skikkelig, din moskvabajas!» Fangen klynker som en hund og forsøker å unngå slagene, som nå kommer fra alle de fire tsjekkiske politifolk.

«Nok! Stans!» Aldri før har man hørt politipresidenten brøle slik. Fru Pecha fniser og slikker på fingrene. Hele tiden har hun suget på honningen. På samme måte gjør hun med sukkertøy på kino under de mest spennende scener. Hvor herlig Weidermann spiller rollen som den hederlige sinte mann! Den tyske politipresident tar en tsjekkisk kommunist under sin beskyttelse!

«Her skal det ikke slås», sier politipresidenten roligere.

«Og hvorledes skal vi få denne forstokkede uslingen til å snakke?» spør den gamle politimann truende.

«Hold munn, ellers kan De trekke av uniformen for godt enn i dag,» bruser Weidermann opp igjen.

«Det ville det være liten hjelp i», respektløst stiller den annen tsjekkiske politimann seg opp foran sin foresatte. «Javel, herr politipresident, nå er det for sent å trekke av uniformen. Mannen må bringes til å snakke på den ene eller annen måte! Nå dreier det seg ikke om tjenesteforskrif-

hardhet og orättfärdighet mot värnlösa. På den tiden, liksom i dag, visste jag nämligen, att man icke kan och får lösa allvarliga politiska frågor med mord — lika litet som genom osanningar.

Högaktningsfullt

Arthur Erhardt.

Oppreisning

(Forts. fra s. 1)

den voksende samhörighetsfølelse i Flandern».

Initiativtager til minnefesten er «Freundeskreis Sneysens», som omfatter flamske østfrontfrivillige. Som sekretær i denne organisasjon fungerer Oswald van Oeteghem, hvis far fremdeles sitter i fengsel som «kollaboratør».

Omkring 250 representanter for den unge generasjon la ned blomster på gravene til de i Gent bisatte. Ved minnemessen i dominikanerkirken spilte den kjente flamske komponist Jef Tincl orgel.

Med minnefesten var forbundet en ettersøkningsutstilling, ifølge hvilken ca. 800 flamske østfrontkjempere var savnet i Sovjetsamveldet. I 125 tilfeller ble forholdet oppklart. Det ble vedtatt å starte en ny aksjon for å utvirke løslatelse av de flamske soldater som fremdeles holdes tilbake i Sovjetsamveldet.

Da minnefesten ble forbedret holdt de kommunistiske og den antiflamske presse forøvrig sin polemikk tilbake, mens de tidligere polemiser-

ter, men om livet! Hvis den kommunistiske pøbel river makten til seg, da er det ute med oss tsjekkere, det sier jeg Dem, herr politipresident!»

Helena holder en lebestift i hånden og hører på med åpen munn. Den gode, dumme Weidermann! Hvis han bare visste — Disse tsjekkiske politifolk må man merke seg godt Hvis de visste — —.

De to tyske uniformerte forhandler sakte med politipresidenten. Om det ikke var best å overlate fangen til sine landsmenn? Så var man uten ansvar.

«Nei», ryster Weidermann på hodet. «Jeg har ansvaret under alle omstendigheter, og jeg har gitt mitt ord på at det ikke skal forekomme mishandlinger. Hvorfor flirer De så tåpelig, fru Pecha?»

Istedenfor å svare peker sekretæren med den klebrige finger på den gamle tsjekkiske politimann, som holder tjenestepistolen sin foran tinningen på fangen. «Snakk nå, din hund, jeg teller til tre! En —»

«Er De blitt vanvittig», og med et sprang er den ene tysker borte hos ham.

«To — gå vekk!»

«Mannen er arrestert! Før ham bort», og politipresidenten faller kraftløs ned på en stol.

De tre tsjekkere rører seg ikke da deres kollega blir ført bort av de to tyskere. Så går de også. Tause og uten å hilse.

Kommunisten hever hendene med håndjernene, forsøker å knytte dem og skriker hulkende: «Ned med tyskerne! Leve Sovjetsamveldet!» og så brøler han av full kraft:

«Posledni bitva vzplála — —».

— «Opp til siste kamp — —».

Det er ingen sang, det er som om Internasjonales selv teatralisk ville forkynde sitt innblik i politipresidiet i Prag.

heftig mot slike foranstaltninger. Aviser som «De Standard», som hittil aldri har bragt melding om slike minnefester, bragte i de følgende dager seriøse, undertiden velvillige betraktninger. I den belgiske offentlighet vakte det særlig oppsikt at det for første gang deltok parlamentsmedlemmer, fremfor alt fra VOLKSUNIE.

Det innløp hilsninger fra 33 land. De ble dels lest opp, dels utstillet i et siderum og inngående studert. En av parlamentsmedlemmene erklærte etter å ha studert hilsningsbudskapet i tilslutning, til minnefesten: «Dette er viktig. Nei, her kan man ikke lenger tale om utstøtte. Vi må tvinge regjeringen til å øve rettferdighet».

I en beretning i et meddelelsesblad for flamske frontkjempere heter det blant annet: «Ja, det var gripende og enda bedre enn ventet. Det var gjennombruddet. Tilstedeværelsen av så betydelige personligheter, de mange hilsninger fra hele verden, som man ikke kan takke nok for, betattheten hos de tilstedeværende unge, som man alltid har fortalt at vi var forrædere og utstøtte som man måtte unngå som farlig syke — disse unge flamlendere, førere for flere organisasjoner fallt bokstavelig talt i armene på oss. Nå er det for alltid ute med isoleringen. Vi må naturligvis fremdeles kjempe meget, men det er ingen tvil lenger om at det vil lykkes oss».

Minnetalen holdt Toon van Overstraeten en kjent flamsk-nasjonal publisist, som kort før var blitt utnevnt til propagandaleder for VOLKSUNIE og sjefredaktør for partibladet av samme navn. Han pekte på hykleriet i på den ene side å kalle til kamp mot kommunismen og på den annen side fortsatt å difamere de tidligere østfrontkjempere. Han krevet besinnelse like overfor ofret til disse mennesker som hadde gått inn for en ren og stor sak. Den belgiske stat burde sørge for at en slik tragedie som den at mange unge flamlendere døde i Sovjetsamveldet ble umuliggjort i fremtiden.

I forbindelse med minnefesten i Gent tok veteranforbundene fra 1914—18 og 1940—44 av soldater som kjempet på belgisk, d.v.s. alliert side, kontakt med representantene for østfrontkjempere. Det ble forhandlet om å muliggjøre for de frivillige som hadde kjempet på tysk side tilslutning til «Oudstrijder» (Veteraner), slik at de kunne gå inn for sin rett under beskyttelse av en offisielt anerkjent organisasjon.

De «offisielle» veteraner hadde allerede bekjent seg til marsj mot Brussel som en flamsk fellesoppgave.

Det raseløse samfund -

(Forts. fra s. 5)

sies noe mot den russiske diktning, mot den russiske musikk, mot det russiske folks uhyre sjelelige dynamikk — men dets bidrag til teknisk og sivilisatorisk utvikling av menneskeslekten er minimalt. Her har russerne helt opp til den siste tid bare vært oppfinnsomme når det gjaldt oppfinnelse av oppfinnelser.

For oss hvis politikk stadig er altfor meget bestemt av teorier istedenfor den naturlige lovmessighet som hersker også i folkenes liv, var tilfellet Goa en smertelig erfaring. Selv om «erfaring» her som ofte i det praktiske liv ikke er ensbetydende med «skade»! Det er absolutt ikke nødvendig at man bare blir klok av skade.

*

Nehrus støt traff Vesten midt under oppløsningen av dens tidligere forestillingsverden og før skapelsen av en ny verdenspolitisk planlegging, som kunde tjene de unge staters naive aktivitet som korrektiv. Ved mottakelsen av Nobels fredspris i Oslo erklærte afrikaneren Luthuli ettertrykkelig: «Alle raser er like». Virkeligheten bekrefter ikke denne påstand. Hva har de som tilhører de forskjellige raser da felles annet enn det abstrakte begrep «menneske»? Noe slikt som farve? Lukt? Historie? Kultur? Utvikling? Også Mr. Luthuli vet om forskjellen mellom de enkelte mennesketyper: noen er blitt menneskevenner, andre menneskeetere, noen er mere for «Stangenbetrieb», andre mere for WC. Eksemplene lar seg forflere i uendelighet. Nei, rasenes klassesøse samfund finnes ikke. Til syvende og sist er det intet tilfelle at menneskehetens kulturelle og tekniske utvikling med samme startbetingelser ble lagt i hendene på den hvite mann. Han alene har gjort den til noe dynamisk.

Det finnes nok av folk som i hundre år har levet i nær meste berøring med den vestlige sivilisasjon og likevel viser deres teknologisk/vitenskapelige landkart de samme kjempemessige hvite flater som før, mens europeerne i mellomtiden har skjenket menneskeheten automobil og kringkasting, fly og fjernsyn, kjernespalting og rumfart, rent bortsett fra den medisinske forsknings stordåder. Dette skal ingenlunde være årsak til noen rasemessig snobbethet, til en absolutt nedvurdering av fremmede folkeslag. Andre folk, andre verdier, som vi igjen mangler og som er istand til å gi livet en ekstra tillokkelse. Den edle bøyning av en kvinnelig avdelingsleder i et japansk varehus vitner om mangetusenårig kultur og en indisk yogis viten om menneskene overtreffer for det meste

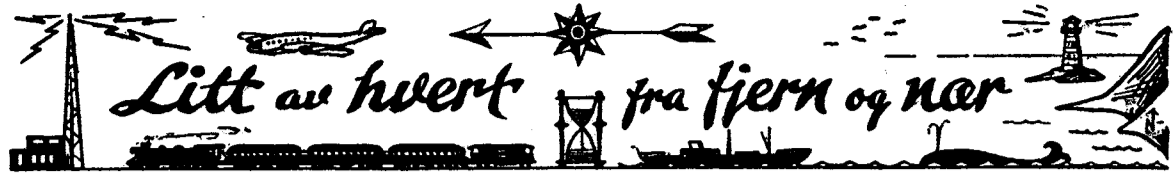
langt den våre mest fremmelige psykotereapeuter har. Asia har nettopp alltid interessert seg mest for menneskenes vesen og Europa mer for verdens vesen og derfor bærer denne i dag de trekk som den hvite mann har gitt den.

Her ligger en forpliktelse som vår skinnhellige nyhetsindustri bare altfor ofte overser. Det forråder alltid en liten ånd når man springer fra det ene ekstrem over i det andre og etter en overdrivelse av raseteoriene nå hylder en antirasisk dogmatisme, uten å tenke på om underkjølingen av raseproblemet kanskje kan virke mere skjebnesvangert enn overhetingen.

Verden er tross alt fremdeles stadig den hvite manns verden. Han er fremdeles den givende. Hvorledes vil den se ut når han engang har trådt av? Ennu kan det være tid til å unndra seg åket til den hvit-fiendtlige verden som samler seg i FN. Etter første verdenskrig ble Riket (det tyske), en stat med en mere enn tusenårig historie og med de største politiske og kulturelle ydelser, pålagt en hevdelsestid før Folkeforbundets porter lukket seg opp for det. I dag står adgangen til FN åpen for enhver politisk alfabet som knapt har sprunget ut av urskogen.

Hvorfor pålegger man ikke de unge stater en viss karenstid i hvilken de ene og alene deltar som rådgivende, ikke som stemmeberettigede medlemmer? Ingen forretningsmann er så tåpelig å ta inn en lærling nettopp sluppet ut av skolen som likeberettiget deltager i sitt firma. Men akkurat det gjør FN når det gir stjerneroller i den mest eksplosive film i deres politiske Hollywood til folkeslag hvis ferdigheter høyst rekker til statistroller.

Det er all mulig grunn til at den hvite mann ikke ytterligere lar seg påvirke av de etnologiske grensestenflyttere av alle kulører og av aktivistene for det rase- og klassesøse samfund. Ennu er det gult lys i gatekrysset — hva vil komme, grønt eller rødt? Vi opplever for tiden en selvsom omveltning av forholdene — ikke bare at Asias og Afrikas folk med en uforskammet selvfølghet setter seg i besiddelse av det åndelige, tekniske og politiske utbytte av en flere tusenårig ytterste anspennelse fra Europas side (bare dermed er allerede kolonialismens saldo utlignet, for til syvende og sist er «kolonialismen» produktet av den samme faustiske ånd hos den hvite mann som elektroteknikk, pestterapi, rumfart og — WC, og den som vil ha rosene må ta tornene med på kjøpet), men rent bortsett herfra så er den hvite i dag

Israel og araberne.

Den israelske utenriksminister Golda Meir, som for en tid siden også besøkte Norge, har erklært i parlamentet at Israel som før fastholder at de arabiske palestinaflyktninger må bosette seg der hvor de har flyktet. Israel motsetter seg nå som før en tilbakevenden av disse flyktninger til deres hjem.

*

Striden om Nyguinea.

Med DEUTSCHE SOLDATEN-ZEITUNG som kilde nevner vi at Holland bare har ca. 8.000 soldater stasjonert på Vest-Nyguinea og at landet bare har ca. 20 foreldede fly — jagere og oppklaringsfly — til disposisjon der. Mot dette har Indonesia 250.000 soldater og rundt regnet 500 fly, delvis moderne sovjetrussiske. Imidlertid behøver ikke dette avgjøre en militær konflikt, fordi den hollandske flåte vil kunne spille en avgjørende rolle. Den er med et hangarskip (Karel Doormann), to kryssere, 8 zerstørere, tallrike fregatter, ubåter og mindre skip den indonesiske marine langt overlegen. Det største indonesiske skip er i øyeblikket en zerstører på 1800 tonn. Imidlertid er det meningen å forsterke denne flåte ved kjøp i østblokkland.

*

5372 domfelte.

Den hessiske ministerpresident Zinn, som også er ju-

gjennom utviklingshjelpen, hvortil selv den siste arbeider yder sitt bidrag med sine skattepenger blitt de asiatiske og afrikanske menneskers «slave».

Den hvite mann har hittil båret verdens byrde, han har av skjebnen fått overdratt ordningoppgaven. Derfor har dette rop sin gode rett: «Hvite i alle land foren dere! Og tenk på at EWG (Fellesmarkedet) ikke bare ganske enkelt må bli en økonomisk underavdeling av FN's smeltepotte! Og glem ikke at den hvite manns land ikke slutter ved Elben».

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Arkitekt

H U S T A D

Bærumsv. 5, Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 - Oslo

stisminister, meddeler at det i Bundestyskland har vært reist tiltale mot 12.715 personer anklaget for «nazi»- og krigsforbrytelser. 5.372 personer av dem er blitt rettskraftig dømt. 1.000 saker er ennå uavgjort. I varetekt sitter i denne forbindelse ca. 150 personer, mens 150 har flyktet til utlandet. Det er nok andre boller i Norge!

Mende står skolerett.

Den tyske FDP-fører Mende har ifølge DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG mottatt presidenten for den jødiske verdenskonferens Nahum Goldmann til en timelang samtale «om spørsmål i forbindelse med tysk og internasjonal politikk såvelsom om «die Wiedergutmachung».

*

Skorzeny ville ikke.

Romano Mussolini, jazzkapellmesteren som vil gifte seg med Sophia Lorens søster, har forgjeves forsøkt å få Otto Skorzeny som forlover. Sistnevnte avslo meget bestemt å assistere ved forestillingen.

*

Kina — Sovjetsamveldet

DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG forteller at Kinas ambassadør i Øst-Berlin, Kuot-schuan, har måttet avskjedige seks tyskere ansatt i den rødkinesiske ambassade, da de ble avslørt som agenter

Mellom forbundsfeller

«San Francisco Chronicle» om angrepene på general Heusinger: «Mistanken om at han var trofast mot Hitler er vel begrunnet. Om han har begått krigsforbrytelser eller ikke, er oss ukjent, men det spiller heller ingen rolle. Hvis han ikke bestemt kan bevise sin harmløshet, må han fjernes fra NATO-staben. Han ser ut som en tidligere nazi og det er nok».

Slikt hender —

Forts. fra side 4

den morderiske sykdom av ugrunnet hat (mot araberne). Det må nødvendigvis bringe fullstendig ødeleggelse over oss. Først da vil de gamle og de unge i vårt land forstå hvor stort vårt ansvar er overfor disse ulykkelige arabiske flyktninger i hvis byer vi har latt jøder bragt dit langt borte fra slå seg ned. Hvis hjem vi har arvet, hvis marker vi nå sår og høster, frukten av hvis haver, plantninger og vingårder vi samler. Og i hvis byer, som vi røvet, vi setter opp bygninger for undervisning, barmhjertighet og bønn, mens vi babler om og raver rundt omkring dette at vi er «Bibliens folk» og «Nasjonenes lys» — Slutt.

for statssikkerhetstjenesten i DDR. De seks medlemmer av SED hadde anbragt mikrofoner forskjellige steder i ambassadebygninger og dessuten fotografert akter. En kan vel gå ut fra at den virkelige oppdragsgiver var Sovjetsamveldet og ikke Ulbricht, som vel har nok med sitt eget for tiden.

*

Djevlens horn.

Det tyske blad «Der Spiegel» forteller: «Som oppfinner av hint «V-tegn» — peke- og langfinger i vinkel — hvormed Winston Churchill i siste verdenskrig symboliserte engelskmennenes forventninger om sluttseir, fremstiller Peyrefitte en engelsk frimurer, maleren og forfatteren Aleister Crowley. Crowley som bibragte Churchill denne gest, mente imidlertid ikke begynnelsebokstaven til ordet Victory (seir), men djevlens horn, som han ville la virke som et mystisk mottegn mot hakekorset. Da krigen var slutt lot Crowley fordele bilder av seg, på hvilke han i Churchillstil røker en tykk sigar. Underskriften: «Oppfinneren av V-seirstegnet».

*

Rikksminister dr. Lammers død.

Den tidligere tyske Reichsminister dr. H. H. Lammers er død 83 år gammel.

Daglig friske blomster

SYNNØVELIE

Blomsterforretning

Krauser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 80

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

FOLK OG LAND

Klerschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 98

Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr.

halvår i Skandinavia. Ut-

landet forøvrig: kr. 35,- pr.

år, kr. 17,50 pr. halvår. I

nøytralt omvalg kr. 40,- pr.

år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter

over en spalte.

Bruk postgirokr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land